DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

2. juli 2009 *

I sag C-343/07,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Corte d'appello di Torino (Italien) ved afgørelse af 6. juli 2007, indgået til Domstolen den 25. juli 2007, i sagen:

Bavaria NV

Bavaria Italia Srl

mod

Bayerischer Brauerbund eV,

har

* Processprog: italiensk.

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne T. von Danwitz, R. Silva de Lapuerta (refererende dommer), E. Juhász og J. Malenovský,

generaladvokat: J. Mazák
justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 18. september 2008,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Bavaria NV og Bavaria Italia Srl ved advocaten G. van der Wal og F. van Schaik samt ved avvocati M. Sterpi og L. Ghedina

— Bayerischer Brauerbund eV ved Rechtsanwalt R. Knaak samt ved avvocati L. Ubertazzi og B. Ubertazzi

— den italienske regering ved I.M. Braguglia, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato W. Ferrante

— den tjekkiske regering ved M. Smolek, som befuldmægtiget

— den tyske regering ved M. Lumma og J. Kemper, som befuldmægtigede

— den græske regering ved V. Kontolaimos og I. Chalkias, som befuldmægtigede

— den nederlandske regering ved C.M. Wissels og M. de Grave, som befuldmægtigede

— Rådet for Den Europæiske Union ved F. Florindo Gijón samt A. Lo Monaco og Z. Kupčová, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. Cattabriga og B. Doherty, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 18. december 2008,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel forelæggelse vedrører gyldigheden og fortolkningen af Rådets forordning (EF) nr. 1347/2001 af 28. juni 2001 om supplering af bilaget til Kommissionens forordning (EF) nr. 1107/96 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i artikel 17 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 (EFT L 182, s. 3) og Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 208, s. 1).

2 Anmodningen er indgivet under en tvist mellem Bayerischer Brauerbund eV (herefter »Bayerischer Brauerbund«), på den ene side, og Bavaria NV og Bavaria Italia Srl (herefter henholdsvis »Bavaria« og »Bavaria Italia«), på den anden side, vedrørende Bavaria og Bavaria Italias ret til at bruge visse varemærker, der indeholder ordet »Bavaria«, i forhold til den geografiske oprindelsesbetegnelse »Bayerisches Bier«.

Retsforskrifter

3 Artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 har følgende ordlyd:

»1. I denne forordning fastsættes reglerne for beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser for de landbrugsprodukter til konsum, der er opført i bilag II til

traktaten, samt for de levnedsmidler, der er opført på listen i bilag I til denne forordning, og de landbrugsprodukter, der er opført på listen i bilag II til denne forordning.

Bestemmelserne i denne forordning gælder dog ikke for produkter, der henhører under vinsektoren, eller for spiritus.

Bilag I kan ændres efter fremgangsmåden i artikel 15.«

4 I artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 defineres beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser på følgende måde:

»2. I denne forordning forstås ved:

a) oprindelsesbetegnelse: navnet på et område, et bestemt sted eller i undtagelsestilfælde et land, der betegner et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel:

— som har oprindelse i dette område, dette bestemte sted eller dette land, og

— hvis egenskaber eller andre kendetegn hovedsageligt eller fuldstændigt kan tilskrives det geografiske miljø med dets naturbetingede og menneskelige faktorer, og som er fremstillet, forarbejdet og tilvirket i det afgrænsede geografiske område

b) geografisk betegnelse: navnet på et område, et bestemt sted eller i undtagelsestilfælde et land, der betegner et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel:

— som har oprindelse i dette område, dette bestemte sted eller dette land, og

— hvis bestemte egenskaber, omdømme eller andre kendetegn kan tilskrives den geografiske oprindelse, og som er fremstillet og/eller forarbejdet og/eller tilvirket i det afgrænsede geografiske område.«

5 Artikel 3 i forordning nr. 2081/92 har følgende ordlyd:

»1. Betegnelser, der er blevet artsbetegnelser, kan ikke registreres.

I denne forordning forstås ved en betegnelse, der er blevet en artsbetegnelse, navnet på et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel, der, selv om det henviser til det sted eller område, hvor landbrugsproduktet eller levnedsmidlet først blev fremstillet eller markedsført, er blevet fællesbetegnelsen for et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel.

For at fastslå, hvorvidt en betegnelse er blevet en artsbetegnelse, tages der hensyn til alle faktorer, især:

— de faktiske forhold i den medlemsstat, hvor navnet har sin oprindelse, og i det traditionelle forbrugsområde

— de faktiske forhold i andre medlemsstater

— de relevante nationale retsforskrifter eller EF-retsforskrifter.

Når en ansøgning om registrering afvises efter fremgangsmåden i artikel 6 og 7, fordi en betegnelse er blevet en artsbetegnelse, offentliggør Kommissionen den pågældende afgørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

2. Et navn kan ikke registreres som oprindelsesbetegnelse eller som geografisk betegnelse, når det kolliderer med navnet på en planteart eller en dyrerace og derfor vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til produktets virkelige oprindelse.

3. Inden denne forordning træder i kraft, skal Rådet med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen opstille og i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* offentliggøre en ikke udtømmende vejledende liste over navnene på landbrugsprodukter og levnedsmidler, der er omfattet af denne forordning, og som i henhold til stk. 1 betragtes som artsbetegnelser og således ikke kan registreres under denne forordning.«

6 Artikel 13, stk. 1 og 3, i forordning nr. 2081/92, bestemmer:

»1. Registrerede betegnelser er beskyttet mod:

a) enhver direkte eller indirekte kommerciel brug af en registreret betegnelse for produkter, der ikke er omfattet af registreringen, for så vidt disse produkter kan sammenlignes med de produkter, der er registreret under denne betegnelse, eller for så vidt anvendelse af betegnelsen indebærer udnyttelse af den beskyttede betegnelses omdømme

b) enhver uretmæssig brug, efterligning eller antydning, selv hvis produktets virkelige oprindelse er angivet, eller hvis den beskyttede betegnelse er anvendt i oversættelse eller ledsaget af udtryk såsom »art«, »type«, »måde«, »som fremstillet i«, »efterligning« eller lignende

c) enhver anden form for falsk eller vildledende angivelse af produkternes herkomst, oprindelse, art og hovedegenskaber på pakningen eller emballagen, i reklamerne eller i dokumenterne for de pågældende produkter samt anvendelse af emballager, der kan give et fejlagtigt indtryk af oprindelsen

d) enhver anden form for praksis, som kan vildlede offentligheden med hensyn til produktets virkelige oprindelse.

Når der i en registreret betegnelse indgår navnet på et landbrugsprodukt eller levnedsmiddel, der betragtes som en artsbetegnelse, er anvendelse af denne artsbetegnelse på de tilsvarende landbrugsprodukter eller levnedsmidler ikke i strid med litra a) og b) i første afsnit.

[…]

3. Beskyttede betegnelser kan ikke blive til artsbetegnelser.«

7 Artikel 14 i forordning nr. 2081/92 bestemmer:

»1. Når en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse registreres i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning, afvises ansøgningen om registrering af et mærke, som svarer til en af situationerne i artikel 13, og som vedrører samme type produkt, dersom ansøgningen om registrering af mærket er indgivet efter datoen for den offentliggørelse, der er omhandlet i artikel 6, stk. 2.

Mærker, der er registreret i strid med første afsnit, annulleres.

Bestemmelserne i dette stykke gælder ligeledes, når ansøgningen om registrering af et mærke er indgivet inden datoen for den offentliggørelse af ansøgningen om registrering, der er omhandlet i artikel 6, stk. 2, dersom denne offentliggørelse sker inden mærkets registrering.

2. Under overholdelse af fællesskabsretten kan et mærke, som svarer til en af situationerne i artikel 13, og som er registreret i god tro inden datoen for indgivelse af ansøgningen om registrering af oprindelsesbetegnelsen eller den geografiske betegnelse, fortsat anvendes til trods for registreringen af en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse, såfremt mærket ikke er erklæret ugyldigt, eller rettighederne dertil ikke er fortabt af de grunde, der er anført i henholdsvis artikel 3, stk. 1, litra c) og g), og artikel 12, stk. 2, litra b), i Rådets direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker.

3. En oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse registreres ikke, såfremt registreringen på baggrund af et mærkes omdømme og anseelse og varigheden af dets anvendelse vil kunne vildlede forbrugeren med hensyn til produktets virkelige oprindelse.«

8 Artikel 17 i forordning nr. 2081/92 foreskriver:

»1. Inden seks måneder efter datoen for denne forordnings ikrafttræden underretter medlemsstaterne Kommissionen om, hvilke ved lov beskyttede betegnelser eller, i de medlemsstater, hvor der ikke findes nogen beskyttelsesordning, hvilke hævdvundne betegnelser de ønsker at registrere i henhold til forordningen.

2. Kommissionen registrerer efter fremgangsmåden i artikel 15 de i stk. 1 omhandlede betegnelser, som omfattes af artikel 2 og 4. Artikel 7 finder ikke anvendelse. Artsbetegnelser registreres dog ikke.

3. Medlemsstaterne kan bibeholde den nationale beskyttelse af de betegnelser, der er meddelt i henhold til stk. 1, indtil den dato, hvor der træffes afgørelse om registreringen.«

9 Bilag I til forordning nr. 2081/92 bestemmer:

»Levnedsmidler omhandlet i artikel 1, stk. 1

— øl

— […]«

10 Ved artikel 1 i forordning nr. 1347/2001 blev betegnelsen »Bayerisches Bier« registreret som beskyttet geografisk betegnelse.

11 Første til femte betragtning til denne forordning foreskriver:

»(1) For en betegnelse, som Tyskland har givet underretning om i henhold til artikel 17 i forordning (EØF) nr. 2081/92, er der blevet anmodet om supplerende oplysninger for at sikre, at denne betegnelse er i overensstemmelse med artikel 2 og 4 i nævnte forordning. Det har efter en gennemgang af de supplerende oplysninger vist sig, at denne betegnelse er i overensstemmelse med de nævnte artikler. Den bør derfor registreres og tilføjes i bilaget til Kommissionens forordning (EF) nr. 1107/96 […]

(2) Efter de tyske myndigheders underretning om registreringsansøgningen for betegnelsen »Bayerisches Bier« som beskyttet geografisk betegnelse har de nederlandske og danske myndigheder meddelt Kommissionen de allerede eksisterende ølmærker, herunder den nævnte betegnelse.

(3) På grundlag af de tilsendte oplysninger kan det konstateres, at mærket »Bavaria« eksisterer, og at det er et gyldigt mærke. I betragtning af dette faktum og de tilgængelige oplysninger anses registreringen af betegnelsen »Bayerisches Bier« dog ikke for at kunne vildlede forbrugeren med hensyn til produktets virkelige identitet. Den geografiske betegnelse »Bayerisches Bier« og mærket »Bavaria« befinder sig derfor ikke i den situation, som er omhandlet i artikel 14, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 2081/92.

(4) Anvendelsen af visse mærker som f.eks. det nederlandske mærke »Bavaria« og det danske mærke »Høker Bajer« kan fortsat anvendes til trods for registreringen af den geografiske betegnelse »Bayerisches Bier«, for så vidt som de opfylder betingelserne i artikel 14, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2081/92.

(5) Ifølge artikel 3 i forordning (EØF) nr. 2081/92 vurderes det, hvorvidt en betegnelse, der forhindrer registrering af en betegnelse, er en artsbetegnelse, under hensyntagen til situationen i hele EU. Selv om der i det foreliggende tilfælde er visse tegn på, at betegnelserne »bajersk« og »bajer«, som er den danske oversættelse af »Bayerisches«, er i færd med at blive synonymt for »øl« og således en fællesbetegnelse, er det ikke påvist, at betegnelsen »Bayerisches« eller oversættelser heraf er en artsbetegnelse i de andre medlemsstaters sprog.«

12 13. betragtning til Rådets forordning (EF) nr. 692/2003 af 8. april 2003, der ændrer forordning nr. 2081/92 (EFT L 99, s. 1), foreskriver:

»Den forenklede procedure i artikel 17 i forordning (EØF) nr. 2081/92, som tager sigte på registrering af eksisterende betegnelser eller betegnelser, der er beskyttet eller hævdvundne i medlemsstaterne, indeholder ikke nogen indsigelsesret. Af hensyn til retssikkerheden og gennemsigtigheden bør bestemmelsen derfor ophæves. Følgelig bør den overgangsperiode på fem år, der er fastsat i artikel 13, stk. 2, for betegnelser, som er registreret i medfør af bestemmelsen, også afskaffes, hvilket dog ikke berører udløbet af overgangsperioden for betegnelser, der er registreret efter artikel 17.«

13 Artikel 1, nr. 15, i forordning nr. 692/2003 bestemmer:

»Artikel 13, stk. 2, og artikel 17 udgår. Bestemmelserne i disse artikler finder dog fortsat anvendelse på registrerede betegnelser eller betegnelser, der inden denne forordnings ikrafttræden allerede var søgt registreret efter proceduren i artikel 17.«

14 I artikel 3, stk. 1, i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT 1989 L 40, s. 1) bestemmes følgende:

»Følgende tegn og varemærker udelukkes fra registrering eller kan erklæres ugyldige, hvis de allerede er blevet registreret:

[…]

c) varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved disse

[…]

g) varemærker, som er egnet til at vildlede offentligheden, f.eks. med hensyn til varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse

[…]«

15 Følgende fremgår af artikel 12, stk. 2, i første direktiv 89/104:

»Endvidere kan indehaveren af et varemærke fortabe sine rettigheder, når varemærket efter den dato, på hvilken det blev registreret:

[…]

b) som følge af den brug, der af mærkeindehaveren eller med dennes samtykke gøres af mærket for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, vil kunne vildlede offentligheden, især med hensyn til varernes eller tjenesteydelsernes art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

16 Bayerischer Brauerbund er en tysk sammenslutning, der har til formål at beskytte de bayerske bryggeres fællesinteresser. Ifølge en erklæring fra Amtsgericht München er deres vedtægter dateret den 7. december 1917. I 1968 blev Bayerischer Brauerbund indehaver af de registrerede fællesmærker Bayrisch Bier og Bayrisches Bier.

17 Bavaria er et nederlandsk erhvervsdrivende ølproduktionsselskab, der driver virksomhed på det internationale marked. Dette selskab, der tidligere hed »Firma Gebroeders Swinkels«, begyndte at bruge ordet »Bavaria« fra 1925 og integrerede det i sit navn i 1930. Bavaria har været og er indehaver af flere registrerede varemærker og figurbestanddele, der indeholder ordet »Bavaria«. Tidspunktet for registreringerne er

bl.a. årene 1947, 1971, 1982, 1991, 1992 og 1995. Visse af registreringerne er blevet fornyet. Bavaria Italia er en del af Bavaria-koncernen.

18 Betegnelsen »Bayerisches Bier« har været genstand for bilaterale aftaler om beskyttelse af geografiske betegnelser, oprindelsesbetegnelser og andre geografiske angivelser mellem Forbundsrepublikken Tyskland på den ene side og Den Franske Republik (1961), Den Italienske Republik (1963), Den Hellenske Republik (1964), Det Schweiziske Forbund (1967) og Kongeriget Spanien (1970) på den anden side.

19 Den 28. september 1993 indgav Bayerischer Brauerbund i overensstemmelse med sammenslutningerne Münchener Brauereien eV og Verband Bayerischer Ausfuhrbrauereien eV en ansøgning til den tyske regering om registrering som beskyttet geografisk betegnelse i henhold til artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 2081/92, der foreskriver den såkaldte »forenklede« procedure.

20 Den 20. januar 1994 underrettede den tyske regering Kommissionen om ansøgningen om registrering af »Bayerisches Bier« som beskyttet geografisk betegnelse i henhold til artikel 17, stk. 1, i nævnte forordning.

21 En række oplysninger blev udvekslet mellem Kommissionen og de tyske myndigheder med henblik på at supplere sagens akter, der blev anset for at være fuldstændige den 20. maj 1997.

22 De endelige varespecifikationer blev fremsendt til Kommissionen ved skrivelse af 28. marts 2000 og udelod fem øltyper, der oprindeligt var omfattet af den beskyttede geografiske betegnelse, der var genstand for registreringsansøgningen, med den begrundelse, at de ikke var forenelige med beskrivelsen af disse specifikationer.

23 Idet Kommissionen fandt, at der var grundlag for nævnte ansøgning, forelagde den Forskriftskomitéen for Oprindelsesbetegnelser og Geografiske Betegnelser (herefter »komitéen«) et udkast til forordning med henblik på at registrere »Bayerisches Bier« som beskyttet geografisk betegnelse.

24 Flere medlemsstater anfægtede denne registrering. Drøftelserne i komitéen vedrørte to spørgsmål, nemlig dels, om der fandtes varemærker, der også omfattede udtrykket »Bayerisches Bier« eller oversættelser heraf, og dels, om udtrykket »Bayerisches« eller oversættelser heraf var blevet en artsbetegnelse.

25 Efter en analyse af de rejste spørgsmål (der fulgte efter en formel undersøgelse i samtlige medlemsstater for så vidt angår det andet spørgsmål) konkluderede Kommissionen, at argumenterne fremlagt mod registreringen af »Bayerisches Bier« som beskyttet geografisk betegnelse ikke kunne tages til følge. Et nyt udkast til forordning blev derfor forelagt komitéen den 30. marts 2001. Der blev dog ikke afgivet udtalelse i denne forbindelse, idet flertallet fastlagt i artikel 15, andet afsnit, i forordning nr. 2081/92 ikke var opnået.

26 Idet komitéen således ikke afgav udtalelse inden for den fastsatte frist, ændrede Kommissionen sit udkast til et forslag til Rådets forordning. Rådet vedtog herefter forordning nr. 1347/2001, hvorved »Bayerisches Bier« blev registreret som beskyttet geografisk betegnelse.

27 Bavaria og Bavaria Italia har ikke rejst sag til prøvelse af forordning nr. 1347/2001.

28 Ved stævning indleveret til Tribunale di Torino den 27. september 2004 nedlagde Bayerischer Brauerbund — efter at have anlagt tilsvarende sager i andre medlemsstater — påstand om, at Bavaria og Bavaria Italia fik forbud mod at anvende den italienske version af de i nærværende doms præmis 17 nævnte varemærker, efter at det ved en foreløbig kendelse fastslås, at varemærkerne er ugyldige, eller at de forkastes, idet de krænker den beskyttede geografiske betegnelse »Bayerisches Bier« som omhandlet i artikel 13 og 14 i forordning nr. 2081/92, eller under alle omstændigheder, fordi de

nævnte varemærker, idet der er tale om en nederlandsk øl, indeholder en geografisk betegnelse, der er en artsbetegnelse, og som er vildledende.

29 Da Tribunale di Torino ved afgørelse af 30. november 2006 gav delvist medhold i Bayerischer Brauerbunds påstand, appellerede Bavaria og Bavaria Italia denne afgørelse.

30 På denne baggrund har Corte d'appello di Torino besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er [forordning] nr. 1347/2001 af 28. juni 2001 ugyldig, eventuelt også som følge af andre retsakters ugyldighed, som følge af:

Tilsidesættelse af generelle principper

— fordi artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 2081/1992, sammenholdt med bilag I til samme forordning, er ugyldig, for så vidt som den tillader registrering af geografiske betegnelser for »øl«, uanset at øl er en alkoholholdig drikkevare, der (fejlagtigt) er opført i bilag I under de »levnedsmidler«, der er nævnt i artikel 1, stk. 1, og øl ikke er omfattet af de »landbrugsvarer«, der er opregnet i bilag I til EF-traktaten, og i artikel 32 EF og 37 EF, som Rådet har anvendt som hjemmel for vedtagelsen af forordning nr. 2081/92

— fordi artikel 17 i forordning nr. 2081/1992 er ugyldig, for så vidt som der er indført en forenklet registreringsprocedure med den virkning, at eventuelle berørte producenters rettigheder i vidt omfang begrænses eller tilsidesættes, da bestemmelsen ikke indeholder nogen indsigelsesret, hvilket indebærer en klar tilsidesættelse af principperne om gennemsigtighed og retssikkerhed, navnlig henset til det komplicerede forløb forud for registreringen af »Bayerisches Bier« som beskyttet geografisk betegnelse, der har strakt sig over mere end syv år, nemlig fra 1994 til 2001, og til den udtrykkelige anerkendelse heraf i betragtning 13 til forordning nr. 692/2003 (EF), hvis artikel 15 ophævede artikel 17 i forordning nr. 2081/1992.

Tilsidesættelse af formelle betingelser

— fordi betegnelsen »Bayerisches Bier« ikke opfylder betingelserne i artikel 17 i forordning nr. 2081/1992 for at kunne registreres efter den i bestemmelsen omhandlede forenklede procedure, idet denne betegnelse på det tidspunkt, hvor registreringsansøgningen blev indgivet, hverken var en »ved lov beskyttet betegnelse« eller »en hævdvunden betegnelse« i Tyskland

— fordi spørgsmålet om, hvorvidt kravene for registreringen af betegnelsen »Bayerisches Bier« var opfyldt, hverken blev behørigt undersøgt af den tyske regering, før den indgav registreringsansøgningen til Kommissionen, eller af Kommissionen selv, efter at den havde modtaget ansøgningen, i strid med EF-Domstolens praksis (dom af 6.12.2001, sag C-269/99, Carl Kühne m.fl., Sml. I, s. 9517)

— fordi ansøgningen om registrering af betegnelsen »Bayerischer Bier« ikke blev fremsat i tide af den tyske regering, hvilket fremgår af artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 2081/1992 (inden seks måneder efter forordningens ikrafttræden, hvilket var den 24.7.1993), eftersom den ansøgning, der oprindeligt blev fremsat af ansøgeren, omfattede otte forskellige betegnelser med mulighed for

yderligere ubegrænsede variationer), der først flettedes sammen til den aktuelle betegnelse »Bayerisches Bier«, efter at fristen den 24. januar 1994 for længst var udløbet.

Manglende opfyldelse af de materielle betingelser

— fordi betegnelsen »Bayerisches Bier« ikke opfylder de materielle betingelser, der er fastsat i artikel 2, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2081/1992, for at kunne registreres som beskyttet geografisk betegnelse, henset til, at betegnelsen har karakter af artsbetegnelse, der historisk set har været brugt om øl, der er blevet fremstillet efter en særlig fremstillingsmetode, der havde sit udspring i Bayern i det nittende århundrede, og som senere blev udbredt til resten af Europa og hele verden (den såkaldte »bayerske metode« med lav gæring), og som også den dag i dag på visse sprog (dansk, svensk, finsk) anvendes som artsbetegnelse for øl, og som under alle omstændigheder nu om dage højst som artsbetegnelse kan betegne en hvilken som helst af de mange og forskellige typer »øl, der er fremstillet i den tyske delstat Bayern«, uden at der kan påvises nogen »direkte sammenhæng« (dom af 7.11.2000, sag C-312/98, [Warsteiner Brauerei, Sml. I, s. 9187]) mellem på den ene side produktets (øl) nærmere kvalitet, omdømme eller et andet kendetegn og på den anden side dets bestemte geografiske oprindelse (Bayern), eller at der foreligger et sådant »undtagelsestilfælde«, som kræves efter den nævnte bestemmelse for at tillade registrering af en geografisk betegnelse, der omfatter navnet på et land

— fordi betegnelsen »Bayeriches Bier« som beskrevet ovenfor er en »arts-betegnelse«, som ikke kan registreres i henhold til artikel 3, stk. 1, og artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 2081/92

— fordi betegnelsen »Bayerisches Bier« ikke burde være blevet registreret i medfør af artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 2081/1992, eftersom »Bayerisches Bier«,

henset til Bavaria-varemærkernes »omdømme og anseelse og varigheden af deres anvendelse«, »vil kunne vildlede forbrugeren med hensyn til produktets virkelige oprindelse«[?]

2) Subsidiært, for det tilfælde, at Domstolen skulle afvise det første spørgsmål eller finde det ugrundet, ønskes oplyst, om [forordning] nr. 1347/2001 […] skal fortolkes således, at den deri indeholdte anerkendelse af den beskyttede geografiske betegnelse »Bayerisches Bier« ikke er til hinder for gyldigheden og brugen af en tredjemands allerede eksisterende varemærker, som indeholder ordet »Bavaria«[?]«

Retsforhandlingerne ved Domstolen

31 Ved skrivelse indleveret til Domstolens Justitskontor den 21. januar 2009 har Bavaria og Bavaria Italia afgivet bemærkninger til generaladvokatens forslag til afgørelse og har anmodet Domstolen om tilladelse til at indgive en replik til dette forslag.

32 Hertil bemærkes straks, at det hverken i Domstolens statut eller procesreglement er bestemt, at parterne har mulighed for at afgive bemærkninger til generaladvokatens forslag til afgørelse. Det følger ligeledes af praksis, at en sådan anmodning skal afslås (jf. bl.a. kendelse af 4.2.2000, sag C-17/98, Emesa Sugar, Sml. I, s. 665, præmis 2 og 19, og dom af 15.2.2007, sag C-292/05, Lechouritou m.fl., Sml. I, s. 1519, præmis 18).

33 Det skal tilføjes, at resultatet ville blive det samme i tilfælde af, at anmodningen fra sagsøgerne i hovedsagen måtte anses for at tilsigte at få genåbnet den mundtlige forhandling.

34 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Domstolen, efter at have hørt generaladvokaten eller på parternes begæring, i overensstemmelse med artikel 61 i Domstolens procesreglement ex officio kan træffe bestemmelse om genåbning af den mundtlige forhandling, såfremt den finder, at sagen er utilstrækkeligt oplyst, eller at sagen skal afgøres på grundlag af et argument, som ikke har været drøftet af parterne (jf. bl.a. dom af 19.2.2002, sag C-309/99, Wouters m.fl., Sml. I, s. 1577, præmis 42, og af 16.12.2008, sag C-210/06, Cartesio, Sml. I, s. 9641, præmis 46).

35 I den foreliggende sag finder Domstolen imidlertid efter høring af genereladvokaten, at den er i besiddelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at besvare de af den forelæggende ret forelagte spørgsmål, og at disse spørgsmål har været genstand for drøftelse for den.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

36 Med det første spørgsmål, der er delt op i underspørgsmål, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om forordning nr. 1347/2001 er gyldig, henset til en eventuel tilsidesættelse af dels fællesskabsrettens almindelige principper, dels de formelle eller materielle betingelser i forordning nr. 2081/92. Underspørgsmålene, der omhandler foreneligheden med fællesskabsrettens almindelige principper, vedrører forordning nr. 2081/92 som retsgrundlaget for forordning nr. 1347/2001.

Formaliteten

37 I indlæggene for Domstolen blev der rejst spørgsmål om, hvorvidt det er muligt ved en national retsinstans at påberåbe sig de ugyldighedsgrunde, der er omfattet af det første spørgsmål. I visse af disse indlæg er det anført, at det ikke er muligt at påberåbe sig sådanne begrundelser, fordi Bavaria og Bavaria Italia er umiddelbart og individuelt berørt af forordning nr. 1347/2001, og de ikke indledte et annullationssøgsmål til prøvelse af denne forordning i henhold til artikel 230 EF.

38 I denne forbindelse skal det bemærkes, at ifølge fast praksis er det et almindeligt fællesskabsretligt princip, at den, der har fremsat et krav — under en sag anlagt efter national ret i anledning af en afvisning af kravet — kan påberåbe sig, at en fællesskabsretsakt, som danner grundlag for den nationale afgørelse, der er truffet over for ham, er ulovlig. Spørgsmålet om gyldigheden af fællesskabsretsakten kan da forelægges for Domstolen under en præjudiciel sag (dom af 15.2.2001, sag C-239/99, Nachi Europe, Sml. I, s. 1197, præmis 35, og af 8.3.2007, sag C-441/05, Roquette Frères, Sml. I, s. 1993, præmis 39).

39 Imidlertid er dette almindelige princip, som skal sikre, at enhver har eller har haft mulighed for at anfægte en fællesskabsretsakt, som danner grundlag for en afgørelse, der er truffet over for ham, på ingen måde til hinder for, at en forordning bliver endelig for en borger, med hensyn til hvilken den må betragtes som en individuel beslutning, når borgeren utvivlsomt kunne have anlagt sag med påstand om annullation af den i henhold til artikel 230 EF, hvilket forhindrer denne borger i for den nationale ret at påberåbe sig, at forordningen er ugyldig (Nachi Europe-dommen, præmis 37, og Roquette Frères-dommen, præmis 40).

40 Det skal således undersøges, hvorvidt et annullationssøgsmål efter artikel 230, stk. 4, EF, anlagt af Bavaria eller Bavaria Italia til prøvelse af forordning nr. 1347/2001, utvivlsomt skulle antages til realitetsbehandling, idet selskaberne er umiddelbart og

individuelt berørt af denne forordning (jf. i denne retning dom af 12.12.1996, sag C-241/95, Accrington Beef m.fl., Sml. I, s. 6699, præmis 15, samt Nachi-dommen, præmis 40, og Roquette Frères-dommen, præmis 41).

41 I denne forbindelse skal det bemærkes, at Bavaria og Bavaria Italia ikke uden nogen tvivl kan anses for at være »umiddelbart og individuelt berørt« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 230, stk. 4, EF, af forordning nr. 1347/2001.

42 Det skal således konstateres, at nævnte forordning har til formål at beskytte varen »Bayerisches Bier« som geografisk betegnelse, som foreskrevet ved forordning nr. 2081/92, ved at give enhver erhvervsdrivende, hvis varer opfylder de foreskrevne krav, retten til at markedsføre dem under nævnte beskyttede geografiske betegnelse.

43 Selv hvis forordning nr. 1347/2001 kunne have indvirkning på Bavaria og Bavaria Italias retsstilling, kan en sådan indvirkning ikke anses for at være en direkte følge af denne forordning. Betingelsen om, at en fysisk eller juridisk person skal være umiddelbart berørt af den fællesskabsretsakt, som prøves under en sag, indebærer således efter fast retspraksis, at nævnte retsakt umiddelbart skal have indvirkning på den pågældendes retsstilling, og at foranstaltningen ikke må overlade et skøn til adressaterne, der skal gennemføre den, men at gennemførelsen skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af fællesskabsretsreglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler (jf. dom af 5.5.1998, sag C-404/96 P, Glencore Grain mod Kommissionen, Sml. I, s. 2435, præmis 41, af 29.6.2004, sag C-486/01 P, Front national mod Parlamentet, Sml. I, s. 6289, præmis 34, og af 22.3.2007, sag C-15/06 P, Regione Siciliana mod Kommissionen, Sml. I, s. 2591, præmis 31).

44 Som det fremgår af ordlyden af tredje og fjerde betragtning til forordning nr. 1347/2001, anses det tidligere varemærke »Bavaria« heri for at være gyldigt, og den fortsatte brug heraf tillades, uanset at »Bayerisches Bier« er registreret som beskyttet geografisk betegnelse, forudsat betingelserne i artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 2081/92

overholdes. En eventuel indvirkning på Bavaria og Bavaria Italias retsstilling kan derfor ikke anses for helt automatisk at følge af denne forordning.

45 Det kan derfor ikke gøres gældende, at Bavaria og Bavaria Italia uden nogen tvivl er umiddelbart berørt af forordning nr. 1347/2001.

46 Det skal således konstateres, at Bavaria eller Bavaria Italia ikke uomtvisteligt havde kompetence til at anlægge et annullationssøgsmål på grundlag af artikel 230 EF til prøvelse af forordning nr. 1347/2001. De har derfor ret til i forbindelse med en sag, der er anlagt efter national ret, at påberåbe sig, at forordningen er ugyldig, selv om de ikke har anlagt et annullationssøgsmål til prøvelse af denne ved fællesskabsretsinstanserne inden for fristen i artikel 230 EF.

Om den påståede tilsidesættelse af almindelige fællesskabsretsprincipper ved forordning nr. 2081/92 for så vidt angår dens anvendelsesområde og hjemmelsgrundlag

47 Med dette underspørgsmål rejser den forelæggende ret spørgsmål om gyldigheden af forordning nr. 2081/92, idet dens anvendelsesområde også omfatter øl. Ifølge den forelæggende ret kan øl, eftersom det er en alkoholholdig drik, ikke anses for at være et »levnedsmiddel« som omhandlet i forordningens artikel 1, stk. 1, og det kan derfor heller ikke findes i bilag I hertil. Desuden er den forelæggende ret i tvivl om, hvorvidt forordning nr. 2081/92 er gyldig, idet artikel 32 EF og 37 EF — eftersom øl ikke er en del af de »landbrugsvarer«, der er omfattet af traktatens bilag I — ikke er rette hjemmel for vedtagelsen af denne forordning.

48 Hvad for det første angår vurderingen af, om øl skal sidestilles med levnedsmidler, skal det konstateres, at nævnte fællesskabsretsakter ikke definerer begrebet »levnedsmidler«. Der er imidlertid ingen grund til, at øl ikke skulle være omfattet af dette begreb.

49 Dels er det uomtvisteligt, at øl er en fødevare i den almindelige forståelse af begrebet »fødevarer«. Dels er øl, som anført med rette af den tyske regering og Rådet, omfattet af definitionen af »levnedsmidler« i en anden fællesskabsretsakt, nemlig artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarelovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevaresikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevaresikkerhed (EFT L 31, s. 1).

50 Hvad for det andet angår argumentet om, at artikel 32 EF og 37 EF ikke er rette hjemmel for vedtagelsen af forordning nr. 2081/92, idet øl ikke er en del af de »landbrugsvarer«, der er omfattet af traktatens bilag I, skal det bemærkes, at Domstolen allerede har fastslået, at en retsakt, der medvirker til at gennemføre et eller flere mål i artikel 33 EF, skal vedtages med hjemmel i traktatens artikel 37 EF, selv om denne, der i det væsentlige fandt anvendelse på produkter omfattet af traktatens bilag I, accessorisk også omfattede visse produkter, der ikke var nævnt heri (dom af 16.11.1989, sag C-11/88, Kommissionen mod Rådet, Sml. s. 3799, præmis 15, og af 5.5.1998, sag C-180/96, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, Sml. I, s. 2265, præmis 134).

51 I det foreliggende tilfælde er der ingen tvivl om, at forordning nr. 2081/92 for det første har som væsentligste formål, som det er anført i dens anden betragtning, at gennemføre målene i artikel 33 EF, og for det andet i det væsentlige er rettet mod de varer, der fremgår af traktatens bilag I. Selv om øl ikke udtrykkeligt er nævnt i dette bilag, gælder det desuden ikke desto mindre, at de fleste af ingredienserne i øl er det, og at den omstændighed, at øl omfattes af anvendelsesområdet for forordning nr. 2081/92, opfylder sidstnævntes formål og navnlig gennemførelsen af målene i artikel 33 EF.

52 Gennemgangen af denne del af det første spørgsmål har således intet frembragt, der kan have indvirkning på gyldigheden af forordning nr. 2081/92.

Om den påståede tilsidesættelse af de almindelige fællesskabsretsprincipper ved forordning nr. 2081/92 for så vidt angår registreringsproceduren i artikel 17

53 Med dette underspørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om artikel 17 i forordning nr. 2081/92 er ugyldig, idet den procedure, der fastlægges herved, ikke foreskriver nogen indsigelsesret.

54 Det skal indledningsvis bemærkes, at selv hvis det i artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 udtrykkeligt var fastsat, at artikel 7 i denne forordning ikke fandt anvendelse under den forenklede fremgangsmåde for registrering, og derfor i denne forbindelse udelukkede indsigelsesretten for retmæssigt berørte tredjemænd, som foreskrevet ved sidstnævnte bestemmelses stk. 3, ville det også være en forudsætning for registrering efter denne fremgangsmåde, at betegnelserne var i overensstemmelse med forordningens materielle regler (jf. dom af 16.3.1999, forenede sager C-289/96, C-293/96 og C-299/96, Danmark m.fl. mod Kommissionen, den såkaldte »Feta I«-dom, Sml. I, s. 1541, præmis 92).

55 Under alle omstændigheder skal det bemærkes, at Domstolen allerede har fastslået, at den fortolkning, der måtte anlægges af artikel 17 i forordning nr. 2081/92, ingenlunde indebærer, at de berørte tredjemænd, som finder deres berettigede interesser tilsidesat ved registreringen af en betegnelse, ikke ville kunne fremsætte deres synspunkter og indsigelser for den medlemsstat, der har anmodet om denne registrering, bl.a. i overensstemmelse med de principper om domstolsbeskyttelse, som følger af det ved forordning nr. 2081/92 indførte system (jf. dommen i sagen Carl Kühne m.fl., præmis 41).

56 Det ville således være muligt for disse berørte tredjemænd — ligeledes i forbindelse med den forenklede procedure i forordningens artikel 17 — at gøre deres indsigelse vedrørende den omhandlede ansøgning om registrering gældende.

57 Det tilkommer de nationale domstole at træffe afgørelse vedrørende lovligheden af en ansøgning om registrering af en betegnelse i henhold til artikel 17 i forordning nr. 2081/92 på samme betingelser vedrørende prøvelsen, som gælder for enhver anden endelig beslutning, der er truffet af samme nationale myndighed, og som kan være til skade for de rettigheder, der tilkommer tredjemænd efter fællesskabsretten, og de nationale domstole skal derfor realitetsbehandle en sag, der anlægges herom, selv om de nationale procesregler ikke foreskriver dette i sådant tilfælde (jf. i denne retning dom af 3.12.1992, sag C-97/91, Oleificio Borelli mod Kommissionen, Sml. I, s. 6313, præmis 13, samt dommen i sagen Carl Kühne m.fl., præmis 58).

58 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at de fleste af indsigelserne i hovedsagen, der var anført af Bavaria og Bavaria Italia i deres indlæg for Domstolen, havde været debatteret i komitéen, navnlig efter forslag fra de nederlandske myndigheder, under registreringsproceduren af »Bayerisches Bier« som beskyttet geografisk betegnelse.

59 Hvad endelig angår argumentet, hvorefter ophævelsen af den forenklede procedure ved forordning nr. 692/2003, henset til ordlyden af dennes 13. betragtning, medfører en indirekte anerkendelse af, at artikel 17 i forordning nr. 2081/92 er ugyldig, kan dette ikke med rette gøres gældende.

60 Som det således fremgår af nævnte betragtning, tager den forenklede procedure i den pågældende artikel i den oprindelige affattelse af forordning nr. 2081/92 sigte på registrering på fællesskabsniveau af eksisterende betegnelser eller betegnelser, der er beskyttet eller hævdvundne i medlemsstaterne. Denne procedure var således alene foreskrevet i en overgangsperiode.

61 På grundlag af det anførte har undersøgelsen af denne del af det første spørgsmål intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af forordning nr. 2081/92.

Påstanden om, at de formelle betingelser vedrørende registreringsproceduren af »Bayerisches Bier« som beskyttet geografisk betegnelse ikke var overholdt

62 Med disse underspørgsmål, der skal undersøges samlet, ønsker den forelæggende ret oplyst, om forordning nr. 1347/2001 er ugyldig, idet betingelserne for registreringen af »Bayerisches Bier« ikke blev undersøgt tilstrækkeligt af hverken den tyske regering eller af Rådet eller Kommissionen, og idet ansøgningen om registrering af denne beskyttede geografiske betegnelse ikke blev indgivet i rette tid, henset til de efterfølgende ændringer.

63 For det første er den forelæggende ret af den opfattelse, at hverken den tyske regering, Rådet eller Kommissionen har overholdt deres pligt til at efterprøve, om betingelserne i forordning nr. 2081/92 var opfyldt under registreringsproceduren af »Bayerisches Bier« som beskyttet geografisk betegnelse.

64 Det må i denne forbindelse bemærkes, at der findes en kompetencefordeling mellem den pågældende medlemsstat og Kommissionen efter det system, der er oprettet ved forordning nr. 2081/92. Uanset om registreringen er foretaget efter den normale eller den forenklede procedure, kan den kun finde sted, såfremt den pågældende medlemsstat har indgivet ansøgning herom og i overensstemmelse med artikel 4 i forordning nr. 2081/92 har fremsendt en varespecifikation og de for registreringen nødvendige oplysninger (jf. dommen i sagen Carl Kühne m.fl., præmis 50 og 51).

65 Ifølge artikel 5, stk. 5, i forordning nr. 2081/92 skal medlemsstaterne kontrollere, om den registreringsansøgning, der er indgivet efter den normale procedure, er berettiget efter betingelserne i forordningen. Det fastsættes i denne bestemmelse, at den medlemsstat, som registreringsansøgningen sendes til under en normal procedure, skal kontrollere, om den er berettiget, og skal videresende den til Kommissionen, hvis den finder, at kravene i forordning nr. 2081/92 er opfyldt. Det fremgår i øvrigt af selve ordlyden af artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 2081/92, at Kommissionen, før den fortsætter registreringsproceduren efter forordningens artikel 6, stk. 2-4, samt artikel 7, blot skal foretage en formel undersøgelse til efterprøvelse af, om disse betingelser er

opfyldt. Der gælder ikke andre principper under den forenklede procedure (jf. dommen i sagen Carl Kühne m.fl., præmis 52).

66 Følgelig kan Kommissionen kun træffe beslutning om registrering af en betegnelse som en beskyttet oprindelsesbetegnelse eller en beskyttet geografisk betegnelse, såfremt den pågældende medlemsstat har indgivet ansøgning til den herom, og en sådan ansøgning kan kun indgives, såfremt medlemsstaten har kontrolleret, at den er berettiget. Begrundelsen for denne kompetencefordelingsordning er navnlig, at en registrering forudsætter en kontrol af, at visse betingelser er opfyldt, hvilket i vidt omfang kræver indgående kendskab til forhold, som er særegne for den pågældende medlemsstat, og hvilke forhold de kompetente myndigheder i denne stat er bedst til at kontrollere (jf. dommen i sagen Carl Kühne m.fl., præmis 53).

67 Efter denne kompetencefordeling skal Kommissionen, før den registrerer en betegnelse i den ønskede kategori, dels navnlig kontrollere, at den varespecifikation, som er bilagt ansøgningen, er i overensstemmelse med artikel 4 i forordning nr. 2081/92, dvs. at den indeholder de krævede elementer, og at disse elementer ikke fremgår at være behæftet med åbenbare fejl, dels på grundlag af elementerne i varespecifikationen kontrollere, at betegnelsen opfylder betingelserne i artikel 2, stk. 2, litra a) eller b), i forordning nr. 2081/92 (jf. dommen i sagen Carl Kühne m.fl., præmis 54).

68 Dette gælder også, når de af Kommissionen påtænkte foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 15 i forordning nr. 2081/92 ikke stemmer overens med udtalelsen fra den komité, der er oprettet ved nævnte artikel, eller en sådan udtalelse ikke er afgivet, og beslutningen om registrering er truffet af Rådet efter forslag fra Kommissionen.

69 Under hensyn til de anførte betragtninger skal den forelæggende rets bemærkninger undersøges.

70 Det skal indledningsvis konstateres, at selv om Domstolen har kompetence til at undersøge, om betingelserne i forordning nr. 2081/92 for en betegnelse registreret i henhold til denne er opfyldt, tilkommer kontrollen af undersøgelsen af, om disse betingelser er opfyldt, hvilken undersøgelse er indledt af de kompetente nationale myndigheder, alene de nationale retsinstanser, således som det er anført i denne doms præmis 55 og 57.

71 Til gengæld tilkommer det Domstolen at efterprøve, om Rådet og Kommissionen har foretaget deres kontrolundersøgelse korrekt i forhold til betingelserne i forordning nr. 2081/92.

72 I det foreliggende tilfælde fremgår det af sagens akter, at Rådet og Kommissionen har foretaget deres kontrolundersøgelse korrekt, for så vidt som betegnelsen »Bayerisches Bier« først blev registreret efter en lang procedure, hvorunder der blev foretaget grundige undersøgelser vedrørende nævnte betegnelses overholdelse af betingelserne i forordning nr. 2081/92. Derfor kan indsigelsen rejst af den forelæggende ret ikke gives medhold.

73 For det andet rejser den forelæggende ret tvivl om gyldigheden af forordning nr. 1347/2001 med henvisning til, at den omhandlede ansøgning om registrering som beskyttet geografisk betegnelse ikke blev indgivet i rette tid, henset til de senere ændringer.

74 Det skal indledningsvis konstateres, som det er anført i denne doms præmis 20, at den tyske regerings registreringsansøgning blev meddelt Kommissionen den 20. januar 1994 og derfor før udløbet af 6-månedersfristen i artikel 17 i forordning nr. 2081/92.

75 Det må derfor undersøges, om der kan være tvivl vedrørende gyldigheden af forordning nr. 1347/2001 — således som det er den forelæggende rets opfattelse — fordi den oprindelige ansøgning blev væsentligt ændret over en periode på flere år efter udløbet af seksmånedersfristen.

76 Herom bemærkes, at artikel 17 i forordning nr. 2081/92 alene pålægger medlemsstaterne at underrette Kommissionen om, »hvilke ved lov beskyttede betegnelser eller, i de medlemsstater, hvor der ikke findes nogen beskyttelsesordning, hvilke hævdvundne betegnelser de ønsker at registrere i henhold til forordningen«, hvorved artikel 17 adskiller sig fra forordningens artikel 5, der udtrykkeligt foreskriver, at registreringsansøgningen efter den normale procedure skal være vedlagt varespecifikationen. Herefter kan artikel 17 i forordning nr. 2081/92 ikke fortolkes således, at den pålægger medlemsstaterne at fremlægge den endelige version af varespecifikationen og de øvrige relevante dokumenter inden seksmånedersfristen, således at enhver ændring af den oprindeligt fremlagte varespecifikation medfører, at den normale procedure skal anvendes (jf. dommen i sagen Carl Kühne m.fl., præmis 32).

77 Denne fortolkning af artikel 17 i forordning nr. 2081/92 bekræftes i øvrigt af, at der ikke er nogen tradition i medlemsstaterne i Nordeuropa for at føre registre over beskyttede betegnelser, men at beskyttelsen heraf sikres ved love til bekæmpelse af vildledende praksis. Først med ikrafttrædelsen af forordning nr. 2081/92 blev det nødvendigt for medlemsstaterne at udfærdige en liste over de eksisterende betegnelser og at fastslå, om disse var beskyttede oprindelsesbetegnelser eller beskyttede geografiske betegnelser. Det var urealistisk at stille det krav til medlemsstaterne, at de inden seks måneder efter ikrafttrædelsen af forordning nr. 2081/92 skulle tilsende Kommissionen alle de oplysninger og dokumenter, som var nødvendige for at træffe beslutning om registreringen, navnlig i betragtning af den tid, som de berørte parter havde brug for til at kunne udnytte deres proceduregarantier på nationalt plan (jf. dommen i sagen Carl Kühne m.fl., præmis 33).

78 Det må derfor konkluderes, at den omstændighed, at den oprindelige ansøgning om registrering, i en sag som den i hovedsagen foreliggende, blev ændret efter udløbet af

seksmånedersfristen i artikel 17 i forordning nr. 2081/92, ikke medførte, at anvendelsen af den forenklede procedure blev ulovlig.

79 Henset til det anførte har undersøgelsen af denne del af det første spørgsmål intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af forordning nr. 1347/2001.

Påstanden om, at registreringen af »Bayerisches Bier« som beskyttet geografisk betegnelse ikke opfylder de grundlæggende betingelser i forordning nr. 2081/92

80 Med disse underspørgsmål, der skal undersøges samlet, rejser den forelæggende ret tvivl om gyldigheden af forordning nr. 1347/2001 med den begrundelse, at registreringen af »Bayerisches Bier« som beskyttet geografisk betegnelse ikke opfylder en række grundlæggende betingelser, der fremgår af forordning nr. 2081/92. For det første er den omhandlede betegnelse hverken beskyttet ved lov eller hævdvundet som omhandlet i artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 2081/92. For det andet opfylder den ikke betingelserne fastsat i forordningens artikel 2, stk. 2, litra b), og der er reelt tale om en »artsbetegnelse« som omhandlet i denne forordnings artikel 3, stk. 1, og artikel 17, stk. 2. For det tredje svarer den til det tilfælde, der er omhandlet i artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 2081/92.

81 Indledningsvis skal det for det første bemærkes, at fællesskabslovgiver på den fælles landbrugspolitiks område har vide skønsmæssige beføjelser i overensstemmelse med det politiske ansvar, som fællesskabslovgiver er tillagt ved artikel 34 EF og 37 EF, og at Domstolen gentagne gange har fastslået, at kun såfremt en foranstaltning på dette område er åbenbart uhensigtsmæssig i forhold til det mål, som vedkommende

institution forfølger, vil en sådan foranstaltning kunne kendes ulovlig (jf. dom af 5.10.1994, sag C-280/93, Tyskland mod Rådet, Sml. I, s. 4973, præmis 89 og 90, og af 13.12.1994, sag C-306/93, SMW Winzersekt, Sml. I, s. 5555, præmis 21).

82 Følgelig skal domstolskontrollen begrænses til en undersøgelse af, om den pågældende foranstaltning er behæftet med åbenbare fejl eller magtfordrejning, eller om den pågældende myndighed åbenbart har overskredet grænserne for sit skøn (dom af 12.7.2001, sag C-189/01, Jippes m.fl., Sml. I, s. 5689, præmis 80, af 9.9.2004, sag C-304/01, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 7655, præmis 23, og af 23.3.2006, sag C-535/03, Unitymark og North Sea Fishermen's Organisation, Sml. I, s. 2689, præmis 55).

83 For det andet skal det bemærkes, at fællesskabsinstitutionerne, når de træffer afgørelse vedrørende en registreringsansøgning på grundlag af forordning nr. 2081/92, skal foretage en vurdering af en kompliceret økonomisk og social situation.

84 Når Rådet eller Kommissionen ved sin gennemførelse af Fællesskabets landbrugspolitik nødvendigvis må foretage en vurdering af en kompliceret økonomisk eller social situation, omfatter det skøn, som de har, ikke udelukkende indholdet og rækkevidden af de bestemmelser, der skal vedtages, men også i et vist omfang konstateringen af de tilgrundliggende faktiske forhold i denne henseende. Under disse omstændigheder er det også tilladeligt for Rådet eller Kommissionen i givet fald at lægge en helhedsvurdering til grund (jf. i denne retning dom af 29.2.1996, sag C-122/94, Kommissionen mod Rådet, Sml. I, s. 881, præmis 18, af 19.2.1998, sag C-4/96, NIFPO og Northern Ireland Fishermen's Federation, Sml. I, s. 681, præmis 41 og 42, af 5.10.1999, sag C-179/95, Spanien mod Rådet, Sml. I, s. 6475, præmis 29, og af 25.10.2001, sag C-120/99, Italien mod Rådet, Sml. I, s. 7997, præmis 44).

85 Det er i lyset af det foregående, at grundlaget for den forelæggende rets spørgsmål skal undersøges.

— Om artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 2081/92

86 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at registreringsproceduren i artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 ikke skulle finde anvendelse på betegnelsen »Bayerisches Bier«, fordi denne betegnelse hverken var » beskyttet ved lov « eller »hævdvunden« som omhandlet i denne bestemmelse.

87 I denne forbindelse må det fastslås, at denne vurdering falder ind under den kontrol, som de kompetente nationale myndigheder skal foretage — i givet fald efterprøvet af de nationale domstole — før registreringsansøgningen tilsendes Kommissionen (jf. dommen i sagen Carl Kühne m.fl., præmis 60).

88 Som det er anført i denne doms præmis 66, kræver efterprøvelsen af, om betegnelsen »Bayerisches Bier« var beskyttet ved lov eller hævdvunden, således i vidt omfang indgående kendskab til forhold, som er særegne for den pågældende medlemsstat, og som de kompetente nationale myndigheder i denne stat er bedst til at kontrollere.

89 I hovedsagen var det de tyske myndigheder, der foretog en sådan efterprøvelse, uden at rigtigheden heraf blev anfægtet ved en national retsinstans.

90 Derudover gav den omstændighed, at der fandtes fem bilaterale traktater, nævnt i denne doms præmis 18, med det formål at beskytte betegnelsen »Bayerisches Bier«, sammenholdt med de andre elementer i sagsakterne, bl.a. visse etiketter og offentliggørelser, mulighed for lovligt at udlede, at nævnte betegnelse var beskyttet ved lov eller i det mindste hævdvunden. Eftersom de kompetente tyske myndigheders vurdering ikke fremtræder at være behæftet med en åbenbar fejl, kunne Rådet eller

Kommissionen behørigt antage, at den pågældende beskyttede geografiske betegnelse opfyldte betingelserne i artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 for registrering efter den forenklede procedure.

91 Det skal derfor konkluderes, at undersøgelsen af betingelserne i artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 intet har frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af forordning nr. 1347/2001.

— Om artikel 2, stk. 2, litra b), artikel 3, stk. 1, og artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 2081/92

92 Den forelæggende ret udtrykker tvivl om, hvorvidt betegnelsen »Bayerisches Bier« opfylder betingelserne i artikel 2, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2081/92, dels på grund af antagelsen om, at der ikke er en direkte sammenhæng mellem øl fra Bayern og dettes nærmere kvalitet, omdømme eller andre kendetegn, der kan tilskrives denne oprindelse, og dels den omstændighed, at den foreliggende sag ikke er et undtagelsestilfælde, der berettiger registreringen af navnet på et land. Desuden ønsker den forelæggende ret oplyst, om denne betegnelse ikke reelt er en »artsbetegnelse« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, og artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 2081/92.

93 I denne forbindelse skal det bemærkes, at ovennævnte vurdering af betingelserne, der i vidt omfang kræver indgående kendskab til forhold, som er særegne for den pågældende medlemsstat, og som de kompetente myndigheder i denne stat er bedst til at kontrollere, ligeledes falder ind under den kontrol, som de nævnte myndigheder skal foretage — i givet fald efterprøvet af de nationale domstole — før registreringsansøgningen tilsendes Kommissionen. Det skal endvidere anføres, at det i hovedsagen var de tyske myndigheder, der foretog en sådan efterprøvelse, uden at rigtigheden heraf blev anfægtet ved en national retsinstans.

94 For så vidt angår betingelserne i artikel 2, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2081/92 skal det indledningsvis bemærkes, at det fremgår af bestemmelsens ordlyd, såvel som af forordningens opbygning, at begrebet »land« omfatter enten en medlemsstat eller et land uden for EU. Da Bayern er en region, opstår spørgsmålet om, hvorvidt der er tale om »et undtagelsestilfælde« som omhandlet i denne bestemmelse, end ikke i hovedsagen.

95 For så vidt angår den direkte sammenhæng, som kræves i henhold til bestemmelsen, skal det bemærkes, at registreringen af betegnelsen »Bayerisches Bier« som beskyttet geografisk betegnelse bl.a. — som understreget af Rådet og Kommissionen for Domstolen — er baseret på en sådan sammenhæng mellem øllets omdømme og dets bayerske oprindelse.

96 En sådan konklusion fra fællesskabsinstitutionernes side kan ikke afkræftes, som foreslået af den forelæggende ret samt af Bavaria og Bavaria Italia, eftersom såvel loven om øls renhed fra 1516 (»Reinheitsgebot«) som den traditionelle brygningsmetode med undergæring, begge af bayersk oprindelse, hvad loven angår blev udstrakt til Tyskland fra 1906 og hvad metoden angår blev udbredt i hele verden i løbet af det nittende århundrede.

97 Det skal således bemærkes, at hverken renheden eller den traditionelle metode med undergæring i sig selv var grundlaget for registreringen af »Bayerisches Bier« som beskyttet geografisk betegnelse. Som det fremgår af denne doms præmis 95, er det snarere det bayerske øls omdømme, der har været afgørende.

98 Det bidrag, som »Reinheitsgebot« og den traditionelle metode med undergæring har givet til et sådant omdømme, er der ganske vist ingen tvivl om. Det kan imidlertid ikke med rette gøres gældende, at dette omdømme kan forsvinde alene på grund af den omstændighed, at »Reinheitsgebot« har fundet anvendelse på resten af det tyske territorium siden 1906, eller på grund af den omstændighed, at den nævnte traditionelle metode blev udbredt til andre lande i løbet af det nittende århundrede. Derimod

afspejler disse elementer desuden bayersk øls omdømme, der var udgangspunktet for udbredelsen af såvel loven om renhed som brygningsmetoden, og de er derfor snarere indikationer, der berettiger, at der er eller i det mindste var en direkte sammenhæng mellem Bayern og bayersk øls omdømme.

99 Derfor kan fastlæggelsen af en sådan direkte sammenhæng mellem bayersk øl og dens geografiske oprindelse ikke antages at være åbenbart urigtig på grund af de elementer, der er påberåbt af såvel den forelæggende ret som af Bavaria og Bavaria Italia.

100 Reelt vedrører disse elementer snarere argumentet, hvorefter betegnelsen »Bayerisches Bier« er en »artsbetegnelse« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, og artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 og derfor ikke burde være blevet registreret. Henset til det netop anførte, skal der bl.a. tages stilling til, om den omhandlede betegnelse var blevet en artsbetegnelse på tidspunktet for indgivelsen af registreringsansøgningen.

101 I denne henseende skal det bemærkes, at der i forbindelse med anvendelsen af artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 ved vurderingen af, om en betegnelse er blevet en artsbetegnelse, skal tages hensyn til de eksisterende produktionssteder for det pågældende produkt såvel inden for som uden for den medlemsstat, hvori den omhandlede betegnelse er registreret, forbruget af dette produkt og den måde, betegnelsen opfattes på af forbrugerne inden og uden for den pågældende medlemsstat, de særlige lovgivningsbestemmelser, der måtte findes vedrørende produktet, og den måde, betegnelsen anvendes på i fællesskabsretten (jf. dom af 26.2.2008, sag C-132/05, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 957, præmis 53).

102 Den forelæggende ret såvel som Bavaria og Bavaria Italia er af den opfattelse, at generaliseringen af betegnelsen »Bayerisches Bier« er godtgjort, navnlig ved brugen af ordet »Bayerisches« eller oversættelser heraf som synonym for »øl« i i hvert fald tre

medlemsstater (Danmark, Sverige og Finland), og som synonym for den gamle bayerske metode med undergæring i navne, varemærker og etiketter for erhvervsdrivende selskaber i hele verden, herunder i Tyskland.

103 Der kan heller ikke gives medhold i denne indsigelse i hovedsagen.

104 Hvad for det første angår brugen af betegnelsen »Bayerisches« eller oversættelse heraf som synonym for »øl«, skal det således bemærkes, at Kommissionen anmodede medlemsstaterne om supplerende oplysninger i denne henseende, og at disse oplysninger påviste — som det er anført i femte betragtning til forordning nr. 1347/2001 — at denne betegnelse ikke er blevet en artsbetegnelse på fællesskabsområdet, selv om der er tegn på, at den danske oversættelse af denne betegnelse er i færd med at blive synonymt for »øl« og derfor en fællesbetegnelse.

105 Hvad for det andet angår den omstændighed, at der på markedet findes varemærker og etiketter for erhvervsdrivende selskaber, der bærer ordet »Bayerisches« eller oversættelser heraf som synonym for den gamle bayerske metode med undergæring, giver dette heller ikke mulighed for at fastslå, at den omhandlede betegnelse var blevet en artsbetegnelse på tidspunktet for indgivelsen af registreringsansøgningen.

106 Desuden er formålet med registreringen af en beskyttet geografisk betegnelse i overensstemmelse med forordning nr. 2081/92 bl.a. at undgå retsstridig brug af en betegnelse, som foretages af tredjemænd, der ønsker at udnytte dennes omdømme, og i øvrigt at undgå, at det bortfalder på grund af dens popularisering ved almindelig brug uden for enten dens geografiske oprindelse, eller tab af en bestemt kvalitet, omdømme eller andre egenskaber, der tilskrives nævnte oprindelse, og som berettiger registreringen.

107 Når der er tale om en beskyttet geografisk betegnelse, bliver en betegnelse således alene en artsbetegnelse, hvis den direkte sammenhæng mellem varens geografiske oprindelse på den ene side og varens nærmere kvalitet, omdømme eller andre egenskaber på den anden side, der tilskrives nævnet oprindelse, er bortfaldet, idet betegnelsen således kun beskriver en art eller en type af varer.

108 I det foreliggende tilfælde har fællesskabsinstitutionerne fastslået, at den beskyttede geografiske betegnelse »Bayerisches Bier« ikke var blevet en artsbetegnelse, og at den direkte sammenhæng mellem bayersk øls omdømme og dets geografiske oprindelse derfor ikke var bortfaldet, uden at denne konstatering kunne kvalificeres som åbenbart urigtig, alene fordi der på markedet var erhvervsdrivende selskabers varemærker og etiketter med ordet »Bayerisches« eller oversættelser heraf som synonym for den gamle bayerske metode med undergæring.

109 Derudover påviser den omstændighed, at der mellem 1960 og 1970 fandtes de kollektive varemærker Bayrisch Bier og Bayrisches Bier samt fem forskellige bilaterale aftaler, der havde til formål at beskytte betegnelsen »Bayerisches Bier« som geografisk betegnelse, snarere, at denne betegnelse ikke havde generisk karakter.

110 Henset til det foregående skal det konkluderes, at det var med rette, at Rådet i forordning nr. 1347/2001 var af den opfattelse, at betegnelsen »Bayerisches Bier« opfyldte betingelserne i artikel 2, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2081/92, og at der ikke var tale om en »artsbetegnelse« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, og artikel 17, stk. 2, i sidstnævnte forordning.

— Om artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 2081/92

111 Den forelæggende ret rejser spørgsmål om, hvorvidt registreringen af betegnelsen »Bayerisches Bier« burde have været afslået i overensstemmelse med artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 2081/92, eftersom denne betegnelse, henset til omdømmet, anseelsen og brugens varighed for mærker, der indeholder ordet »Bavaria«, ville kunne vildlede forbrugeren med hensyn til varens virkelige identitet.

112 I denne forbindelse fremgår det af tredje betragtning til forordning nr. 1347/2001, at Rådet konstaterede, at registreringen af betegnelsen »Bayerisches Bier« i betragtning af de faktiske omstændigheder og de tilgængelige oplysninger ikke kunne anses for at kunne vildlede forbrugeren med hensyn til produktets virkelige identitet, og at den ovennævnte geografiske betegnelse og mærket Bavaria derfor ikke befandt sig i den situation, som er omhandlet i artikel 14, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 2081/92.

113 For det første forekommer Rådets konstatering ikke at være åbenbart urigtig, og for det andet har hverken den forelæggende ret eller Bavaria og Bavaria Italia fremført argumenter med det formål at rejse tvivl om denne konstatering.

114 Under disse omstændigheder skal det konstateres, at det var med rette, at Rådet i forordning nr. 1347/2001 var af den opfattelse, at betegnelsen »Bayerisches Bier« ikke henhørte under en situation omfattet af artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 2081/92.

115 Det må derfor konkluderes, at undersøgelsen af den forelæggende rets første spørgsmål intet har frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af forordning nr. 1347/2001.

Om det andet spørgsmål

116 Med dette spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om den omstændighed, at betegnelsen »Bayerisches Bier« i artikel 1 i forordning nr. 1347/2001 blev registreret som beskyttet geografisk betegnelse, og at det i forordningens tredje betragtning fastslås, at denne beskyttede geografiske betegnelse og varemærket »Bavaria« ikke befinder sig i en situation omfattet af artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 2081/92, har betydning for gyldigheden og muligheden for at bruge tredjemands allerede eksisterende varemærker, som indeholder ordet »Bavaria«.

117 I denne forbindelse skal det bemærkes, at artikel 14 i forordning nr. 2081/92 særligt regulerer forholdet mellem betegnelserne registreret i henhold til denne forordning og varemærkerne ved afhængigt af de forskellige omhandlede situationer at fastsætte regler, der er forskellige i henseende til omfang, virkninger og adressater.

118 For det første er artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 2081/92 rettet mod en situation, hvor der opstår en konflikt mellem en beskyttet oprindelsesbetegnelse eller en beskyttet geografisk betegnelse og et allerede eksisterende varemærke, når registreringen af den omhandlede betegnelse — henset til varemærkets omdømme, anseelse og varighed af brugen — ville kunne vildlede forbrugeren med hensyn til varens virkelige identitet. Den foreskrevne virkning i tilfælde af en sådan konflikt er at give afslag på registrering af betegnelserne. Der er derfor tale om en regel, der indebærer en analyse forud for registreringen af den beskyttede oprindelsesbetegnelse eller den beskyttede geografiske betegnelse, og som er rettet til bl.a. fællesskabsinstitutionerne.

119 For det andet er artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 rettet mod en situation, hvor der opstår konflikt mellem en registreret beskyttet oprindelsesbetegnelse eller geografisk betegnelse og et allerede eksisterende varemærke, når brugen af varemærket svarer til en af situationerne i artikel 13 i forordning nr. 2081/92, og varemærket er registreret i god tro inden datoen for indgivelse af ansøgningen om registrering af den beskyttede oprindelsesbetegnelse eller den beskyttede geografiske betegnelse. Den foreskrevne virkning i dette tilfælde er at tillade fortsat anvendelse til trods for registreringen af betegnelsen, såfremt varemærket ikke er erklæret ugyldigt, eller rettighederne dertil ikke er fortabt af de grunde, der er anført i henholdsvis artikel 3, stk. 1, litra c) og g), og artikel 12, stk. 2, litra b), i første direktiv 89/104. Der er således tale

om en regel, der indebærer en analyse efter registreringen, og som er adresseret til bl.a. myndigheder og retsinstanser, der skal anvende de omhandlede bestemmelser.

120 Den analyse, der følger af nævnte forordnings artikel 14, stk. 3, vedrører muligheden for en eventuel vildledning af forbrugeren med hensyn til varens virkelige identitet, på grund af registreringen af den omhandlede betegnelse, på grundlag af en undersøgelse af den betegnelse, der skal registreres, og det allerede eksisterende varemærke, samtidig med at der tages hensyn til dette varemærkes omdømme, anseelse og varigheden af brugen heraf.

121 I modsætning hertil indebærer den analyse, der følger af artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 2081/92, at det efterprøves for det første, om brugen af varemærket svarer til en af situationerne i denne forordnings artikel 13, dernæst om varemærket er registreret i god tro inden datoen for indgivelsen af ansøgningen om registrering af betegnelsen, og endelig i givet fald, om varemærket ikke er erklæret ugyldigt, eller rettighederne dertil ikke er fortabt af de grunde, der er anført i henholdsvis artikel 3, stk. 1, litra c) og g), og artikel 12, stk. 2, litra b), i første direktiv 89/104.

122 Denne sidste analyse kræver således en undersøgelse af de faktiske og retlige omstændigheder, nationalt, fællesskabsretligt og internationalt, som det alene er den nationale retsinstans, der kan gennemføre, i givet fald ved hjælp af en præjudiciel forelæggelse efter artikel 234 EF (jf. i denne retning dom af 4.3.1999, sag C-87/97, Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, Sml. I, s. 1301, præmis 28, 35, 36, 42 og 43).

123 Det følger heraf, at stk. 2 og 3 i artikel 14 i forordning nr. 2081/92 hver har forskelligt formål og forskellige funktioner, og at de er underlagt forskellige betingelser. Den omstændighed, at betegnelsen »Bayerisches Bier« i artikel 1 i forordning nr. 1347/2001 er registreret som beskyttet geografisk betegnelse, og at det i forordningens tredje betragtning konstateres, at nævnte beskyttede geografiske betegnelse og varemærket Bavaria ikke befinder sig i den situation, der er omfattet af artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 2081/92, kan således ikke have betydning for undersøgelsen af betingelserne for en sameksistens mellem nævnte varemærke og de beskyttede geografiske betegnelser, som stilles i forordningens artikel 14, stk. 2.

124 Navnlig udelukker den manglende risiko for forveksling i kundekredsens bevidsthed, som omhandlet i artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 2081/92, mellem den omhandlede betegnelse og det allerede eksisterende varemærke, ikke, at brugen af sidstnævnte kan henhøre under tilfælde som i artikel 13, stk. 1, i nævnte forordning, eller at nævnte varemærke kan erklæres ugyldigt, eller rettighederne dertil er fortabt af de grunde, der er anført i henholdsvis artikel 3, stk. 1, litra c) og g), og artikel 12, stk. 2, litra b), i første direktiv 89/104. Desuden udelukker denne mangel på risiko for forveksling ikke efterprøvelsen af, om det omhandlede varemærke var registreret i god tro inden datoen for indgivelsen af ansøgningen om registrering af den beskyttede oprindelsesbetegnelse eller den beskyttede geografiske betegnelse.

125 Henset til det foregående skal det andet spørgsmål besvares med, at forordning nr. 1347/2001 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for gyldigheden og muligheden for brug — svarende til en af situationerne i artikel 13 i forordning nr. 2081/92 — af tredjemands allerede eksisterende varemærker, som indeholder ordet »Bavaria«, registreret i god tro inden datoen for indgivelsen af ansøgningen om registrering af »Bayerisches Bier« som beskyttet geografisk betegnelse, på betingelse af, at disse varemærker ikke er erklæret ugyldige, eller er erklæret fortabt af de grunde, der er anført i artikel 3, stk. 1, litra c) og g), og artikel 12, stk. 2, litra b), i første direktiv 89/104.

Sagens omkostninger

126 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

1) Undersøgelsen af den forelæggende rets første spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Rådets forordning (EF) nr. 1347/2001 af 28. juni 2001 om supplering af bilaget til Kommissionens forordning (EF) nr. 1107/96 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i artikel 17 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92.

2) Forordning nr. 1347/2001 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for gyldigheden og muligheden for brug — svarende til en af situationerne i artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler — af tredjemands allerede eksisterende varemærker, som indeholder ordet »Bavaria«, registreret i god tro inden datoen for indlevering af ansøgningen om registrering af den beskyttede geografiske betegnelse »Bayerisches Bier«, på betingelse af, at disse varemærker ikke er erklæret ugyldige, eller er erklæret fortabt af de grunde, der er anført i artikel 3, stk. 1, litra c) og g), og artikel 12, stk. 2, litra b), i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker.

Underskrifter